

Totes les flors

Josep Julien

TEATRE

bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

PERSONATGES

DONA, a la cinquantena

NOIA, a la vintena

HOME, a la cinquantena

ESCENA 1

(Menjador i sala d'estar. La NOIA acaba d'arribar i ofereix un ram de roses blanques a la DONA.)

DONA. Flors?

NOIA. Flors.

DONA. Com és?

NOIA. No ho sé. Les he vist.

DONA. D'acord, endavant.

(La NOIA entra. Pausa.)

NOIA. Roses.

DONA. Blanques.

NOIA. Sí.

DONA. On?

NOIA. Què?

DONA. On les has vist?

NOIA. T'agraden?

DONA. Al carrer?

NOIA. Tu què creus?

DONA. Quin?

NOIA. Lligades.

DONA. Lligades?

NOIA. A un semàfor.

DONA. Un semàfor del carrer?

NOIA. No, de la platja.

(Riuen un mica, poc.)

DONA. D'acord.

NOIA. Són boniques.

DONA. Són roses.

NOIA. Les he vist i he pensat en tu.

(Pausa.)

DONA. Però no són teves.

NOIA. No.

DONA. No pots agafar unes flors si no són teves.

NOIA. No són meves.

DONA. De qui són?

NOIA. Teves.

DONA. No, aviam.

NOIA. Què?

DONA. Eren a un semàfor?

NOIA. Pobretes.

DONA. Doncs potser és que havien de ser a un semàfor.

NOIA. Lligades?

DONA. Què?

NOIA. Presoneres?

DONA. On presoneres?

NOIA. A una rotonda.

DONA. Quina?

NOIA. La del quiosc. Amb brides.

DONA. I com t'ho has fet?

NOIA. Soc molt espavilada.

DONA. Massa.

NOIA. Penso de pressa.

DONA. Massa espavilada, ets.

NOIA. I tinc un ganivet.

DONA. Tu?

NOIA. Eren hostatges.

DONA. Des de quan tens un ganivet?

NOIA. No t'agraden, doncs?

DONA. Digues.

NOIA. Què?

DONA. Des de quan tens un ganivet?

NOIA. Fa. Ja fa.

DONA. Quan?

NOIA. Temps.

DONA. Escolta'm.

NOIA. T'estimo.

DONA. És perillós portar un ganivet.

NOIA. I tu a mi.

DONA. Fas patir.

NOIA. Amor pur, en estat pur.

DONA. No m'atabalis, eh.

NOIA. Una pedra preciosa.

DONA. Una pedra al fetge.

NOIA. Tinc raó o no?

DONA. Et pot passar qualsevol cosa, no ho veus?

NOIA. No tinc raó.

DONA. Encara prendràs mal.

NOIA. T'importaria molt?

DONA. A tu què et sembla?

(Pausa.)

NOIA. Estan una mica pansides, oi?

DONA. Una mica.

NOIA. Són gratis.

DONA. Ja.

NOIA. No he gastat diners ni res.

DONA. Ets una dona amb una missió, tu.

NOIA. Una missió?

DONA. Rescatar flors.

NOIA. Ah, mira.

DONA. Oi?

NOIA. Podria ser.

DONA. Ets una heroïna. Una superheroïna.

NOIA. Hauries d'haver-les vist, allà encadenades.

DONA. I tens superpoders, suposo.

NOIA. esclar.

DONA. Quins?

NOIA. Volar. Pensar.

DONA. No està malament.

NOIA. Vigilo. La ciutat.

DONA. Tu?

NOIA. Jo.

DONA. Em quedo molt més tranquil·la.

NOIA. En tinc més, saps?

DONA. De superpoders o de missions?

NOIA. De ganivets.

(Pausa.)

DONA. Estan una mica pansides, és veritat.

NOIA. Una mica bastant.

(Pausa.)

DONA. M'agraden molt. Gràcies.

NOIA. Ja era hora.

DONA. Hora?

NOIA. Et costa, eh?

DONA. Què?

NOIA. Reconèixer les coses. *(Té un gest afectuós amb la DONA, una carícia o un petó a la galta.)* Fa tres dies, ja.

DONA. Tres dies?

NOIA. Que hi són.

DONA. Al semàfor?

NOIA. Tres dies.

DONA. Com ho saps?

NOIA. M'hi fixo.

DONA. Tres dies.

NOIA. I com que no plou mai.

DONA. Ja.

NOIA. S'han pansit.

DONA. Sap greu.

NOIA. Molt.

DONA. Les posem en un gerro?

NOIA. Va.

DONA. Esperat'.

(La DONA surt. Al cap d'un moment torna amb un gerro. Hi posa les flors.)

DONA. Ja està.

NOIA. Ara reviuran.

DONA. Vols dir?

NOIA. Sí.

DONA. D'acord.

(Pausa.)

NOIA. N'hi ha moltes més.

DONA. Més?

NOIA. Més flors.

DONA. Sí?

NOIA. I tant.

DONA. A la rotonda del quiosc?

NOIA. I al carrer ample. I davant de correus. I al revolt de la creu. I a la baixada de l'estanc.

DONA. Aquesta sí que és bona.

NOIA. Algú està lligant les flors.

DONA. Als semàfors?

NOIA. Sí, i a senyals de trànsit, i a fanals i a arbres.

DONA. Supermalvats?

NOIA. N'està ple.

DONA. Sí, eh?

NOIA. Ho saps tan bé com jo.

DONA. Jo no sé res.

NOIA. Tot, ho saps, no dissimulis.

(Pausa.)

NOIA. En portaré més. Les aniré portant.

DONA. Aquí?

NOIA. esclar.

DONA. Per què?

NOIA. Per a tu.

DONA. No. No per a qui. Per què?

NOIA. Les estan lligant. Esclavitzant-les.

DONA. D'acord.

NOIA. Però no totes amb brides, saps?

DONA. No?

NOIA. Amb cordills, amb cables, amb plàstics.

DONA. Ja.

NOIA. Saps què vol dir?

DONA. No. Què?

NOIA. Que no són els mateixos.

DONA. No són els mateixos?

NOIA. És gent diferent.

DONA. Gent.

NOIA. Supermalvats diferents.

DONA. Pot ser. Podria ser.

NOIA. La gent, eh?

DONA. No saps mai, la gent.

NOIA. La gent fa coses.

DONA. Sí.

NOIA. Coses malvades.

(Pausa.)

DONA. Escolta'm.

NOIA. Digues.

DONA. Des de quan tens un ganivet, tu?

NOIA. Ja fa.

DONA. Vigila.

NOIA. El necessito.

DONA. No fa gens per tu, portar un ganivet.

NOIA. Doncs és preciós.

DONA. Sí?

NOIA. M'ànec de nacre.

DONA. D'on l'has tret?

NOIA. M'ho sembla a mi o fas moltes preguntes, avui?

DONA. Te'l vas trobar?

NOIA. El vaig comprar.

DONA. Ah, sí?

NOIA. Amb diners.

DONA. Quins?

NOIA. Uns.

(Pausa.)

DONA. El puc veure?

NOIA. Ara?

DONA. Puc?

NOIA. Sí. (*Treu un ganivet de la butxaca i el mostra a la DONA.*) És bonic o no?

DONA. És bonic.

NOIA. T'ho he dit.

DONA. I enorme.

NOIA. El necessito. El necessitaré.

DONA. Si tu ho dius.

NOIA. És automàtic, saps?

DONA. Com, automàtic?

NOIA. Mira. (*Acciona la navalla i aquesta s'obre mostrant una fulla considerable.*)

DONA. Fa por.

NOIA. Està esmolat com un dimoni, vigila.

DONA. Saps que és il·legal?

NOIA. Què?

DONA. Ja ho saps.

NOIA. No. Què?

DONA. Les navalles automàtiques. Són il·legals.

NOIA. És igual.

DONA. No, no és igual.

NOIA. Sí que ho és.

DONA. Que no. No és igual. No és igual en absolut, i ho saps.

NOIA. Et preocupes massa.

DONA. S'ha d'anar amb peus de plom.

NOIA. Vigilo, tranquil·la.

DONA. Qui t'ho va vendre, això?

NOIA. Un.

DONA. Un qui?

NOIA. Un.

(Pausa.)

NOIA. T'agraden les margarides?

DONA. Margarides?

NOIA. T'agraden?

DONA. Són alegres.

NOIA. Doncs et portaré margarides.

DONA. Com vulguis.

NOIA. Tens raó.

DONA. Quina raó?

NOIA. Que són alegres. Tens raó.

DONA. Per variar.

(Pausa.)

NOIA. Estem alegres?

DONA. Tu i jo?

NOIA. Ho estem?

DONA. Ara?

NOIA. No, l'any que ve.

DONA. Podria ser.

NOIA. Podria?

DONA. Podria ser perfectament que estiguéssim alegres, sí.

NOIA. Oi?

DONA. Perfectament, podria ser.

NOIA. Doncs te les portaré.

DONA. Quan?

NOIA. Quan es faci de nit.

DONA. Millor.

NOIA. De nit millor.

DONA. Infinitament, sí.

NOIA. Ja falta poc.

(Pausa. La NOIA es mira el rellotge. Després mira les flors.)

NOIA. Ho has vist?

DONA. Què?

NOIA. Les roses. Ja fan una altra cara.

DONA. Sí?

NOIA. T'ho he dit.

DONA. Tot just les acabo de posar en aigua.

NOIA. T'he dit que reviurien. T'ho he dit.

DONA. No siguis així, va.

NOIA. Com soc?

DONA. No han tingut temps de res, pobretes meves.

NOIA. I ara et portaré margarides.

DONA. Tu vigila.

NOIA. No pateixis.

DONA. És que pateixo.

NOIA. Doncs no pateixis.

DONA. D'acord, entesos, no pateixo.

NOIA. No cal patir.

DONA. No cal?

NOIA. No.

DONA. Doncs ja està. Si no cal no cal.

(Pausa.)

NOIA. No estàs contenta?

DONA. Alegre?

NOIA. Això. No estàs alegre?

DONA. Podria ser, sí, podria ser.

NOIA. Oi?

DONA. Perfectament.

(Pausa.)

NOIA. M'agrada.

DONA. T'agrada?

NOIA. Bastant.

DONA. Què?

NOIA. Ser la teva filla.

DONA. Ets un cas.

NOIA. Tinc el teu permís?

DONA. El meu permís?

NOIA. Per estar alegre.

DONA. Això depèn.

NOIA. Saps una cosa?

DONA. El que no hi ha, ets.

NOIA. Saps què penso?

DONA. Què penses?

NOIA. Que hauríem d'anar de vacances.

DONA. Tu i jo?

NOIA. Mare i filla.

DONA. Tu creus que els teus desitjos són ordres per mi, oi?

NOIA. A un lloc de platja.

DONA. I saps el pitjor?

NOIA. Jo no sé res.

DONA. Que potser tens raó.

NOIA. Faria molta calor i tindriem la pell daurada i jo em banyaria i tu em miraries des de la tovallola, sota l'ombrel·la.

DONA. Bevent pisco sours.

NOIA. Un darrere l'altre.

DONA. No sembla mal pla, no.

NOIA. Els turistes em tirarien els trastos i nosaltres ens en fotríem.

DONA. I passejaríem.

NOIA. Al capvespre. Primer ens dutxaríem a l'hotel i després aniríem a fer un volt.

DONA. Per la *promenade*. Fent temps per sopar.

NOIA. *Voilà*.

DONA. Portaríem vestits blancs, aniríem perfectament hidratades i totes dues faríem olor de préssec del xampú de préssec de l'hotel.

NOIA. Em compraries un gelat?

DONA. No estàvem fent gana per sopar?

NOIA. És veritat.

DONA. Després, per postres.

NOIA. Fet.